De teekenen des tijds (citaat)

Een groot en niet te overzien aandeel aan de ontwrichting, vervuiling en ontreddering van de Europeesche samenleving onzer dagen – het bedroeft mij, dat ik het zeggen moet, – heeft boven en behalve de buitenlandsche vrijmetselarij, of als macht erin, het internationale Jodendom, dat reeds of juist in zijne rechtzinnigheid niet het lam te midden der wol ven is geweest, waarvoor de Joodsche schriftgeleerden het hebben verklaard. In de middeleeuwen is de slavenhandel, in den nieuweren tijd de handel in meisjes in Joodsche handen geweest, en het Poerimfeest, het groote Joodsche feest der wrake, kan ons doen bedenken, dat de Jood in het algemeen genomen van nature vinniger, ijverzuchtiger en wraak glenger, kortom minder goedmoedig is dan wij. De Joodsche god is dan ook een god der wrake. En al zijn uit Talmoed en Sjoelchaan ‘Aroech, het uit den Talmoed getrokken handboek en kort begrip der Joodsche zedeleer, de schoonste en aannemelijkste spreuken bij te brengen, het Talmoedisme veroorlooft, of beveelt zelfs, den Jood door weer heel andere uitspraken, met ons onbesnedenen zeer valsch, onridderlijk en oneerlijk om te gaan. Het is aan Israel, aldus de van dien verkeerden kant genomene Joodsche rechtzinnigheid, geoorloofd, onrecht te doen aan den gooi; wat een gooi bij voorbeeld heeft verloren, mag de Jood hem niet eens weergeven. Zijnen broeder moet hij het verlorene weergeven, niet aan een van ons; zijn god zoude het hem niet vergeven. Eenen gooi mag men te kort doen; bij berekeningen bijvoorbeeld mag de Jood den onbesnedene bedriegen. “Met den reine handelt men als een reine, met den verkeerde betracht men de arglist” (Ps. 18: 27.) En zonder stille verwensching geeft de echte Jood aan den gooi ook geen bescheid over de Wet. Wanneer met eenen onbesnedene een Jood voor eenen Jood om rechtspraak verschijnt, moet de rechtsprekende hem, indien hij kan, overeenkomstig de Joodsche wet gelij k geven, en tot den onbesnedene zeggen, dat het zoo IS volgens de Joodsche wet; ingeval de wet van de wereldlij ke volken den Jood gunstig is, moet men hem gelijk geven, terwijl men tot den ander zegt, dat het zoo is volgens hunne wet. Is dit niet het geval, dan moet er list worden gebruikt. Wanneer een gooi, aan wien een Jood geld schuldig is, zonder dat diens erfgenamen daarvan iets weten, komt te overlijden, behoeft de Jood niet te betalen, en zelfs berooving van den onbesnedene is geoorloofd; de goederen van den gooi zijn als het prijsgegevene : wie het eerst komt, heeft er het recht op. Een Jood mag eenen gooi, die in doodsgevaar verkeert, niet redden; toov sjebbegojim haroeg. En wanneer een zoon van Israel ten voordeele van eenen gooi een getuigenis weet, dat ten nadeele is van eenen Jood, en bij het gerecht der gojim tegen den Jood voor den gooi gaat getuigen, wordt hij in den ban gedaan, hetgeen beteekent, dat hij zoo mogelijk moet worden vermoord. En tot de onkosten, die de gemeente heeft gehad, om eenen verrader uit den weg te ruimen, heeft ieder bij te dragen; hoever daarentegen de verraderlijkheid en de onbetrouwbaarheid van de rechtzinnige gemeente gaan mag in de goede, dat is verkeerde richting, leert het tot den Joodscheh god op den grooten verzoendag gerichte Kolnidree-gebed, naar luid waarvan geloften geene gelofte en eeden geene eeden zullen zijn.

“Gij zult geen woeker nemen van u wen broeder, wel echter van den vreemde,” zegt de Joodsche schrift. (Deut. 23: 10.) “Maar gedenk Jhwh uw god; want hij is het, die u kracht geeft, om vermogen te verwerven.” (Dt.8: 18.) “Wacht u ervoor, met de bevolking van het land, waar gij binnenkomt, een verbond aan te gaan.” (Ex, 34: 12.) “Vraag mij slechts, en ik geef u de volkeren ten erve, de einden der aarde tot bezit; gij zult ze verpletteren met ijzeren knots, als aarden vaten verbrijzelen.” (Ps 2: 8-9.) “Al de volken, die uw god Jahó aan u overlevert, zult gij verslinden; verschoon ze niet.” (Dt. 7 : 16.) “Geene genade verleenen. ” (Dt. 7: 2.) “Geene ziel in het leven laten.” (Dt. 20: 16.) “Want volk en rijk, die u niet willen dienen, gaan te gronde; die volken zullen vast worden verwoest.” (Jez. 60: 12.) “Jaho u w god heeft u gezegend, zooals hij u heeft toegezegd, zoodat gij aan vele volken leenen, maar zelf

niet van hen leenen zult, en over vele natiën zult heerschen, maar zij niet heerschen zullen over u." (Dt. 15: 6.) "Het vermogen der gojim zult gij eten, en pronken met hunne heerlijkheid." (Jez. 61 : 6.) In ons midden maakt hiervan de uitlegging vanzelf eene wereldheerschappij der Joodsche listigheid, waarmede vergeleken de woorden "dom als een gooi" spreekwoordelijk zijn. En op eene geheel eigenaardige wij ze is de Joodsch goddelijke belofte waar gemaakt ook of juist door het vrijzinnige Jodendom, dat als internationaal Jodendom overal dezelfde trekken vertoont, en in het maatschappelijke en staatkundige, in handel, beurs- en bankwezen, in dagbladpers, schouwburg en bioskoop, in arbeidersvergadering en volksvertegenwoordiging, tot eene, ten deele stillen ten deele openlijken, doorslaanden invloed en overwegende macht is gekomen, maar dien invloed en die macht niet heeft verworven zonder de spreekwoordelijk Joodsche volharding vol onbescheidenheid en listigheid, noch ook zonder eene meer bedekt gehoudene en min algemeen bedachte liefdeloosheid voor de zeden, gebruiken en instellingen der onbesnedenen ; eigenlijk gezegde liefde voor ónze belangen, gemoedelijke piëteit voor het ónze, het blijvende vreemde, zijn daarbij uiteraard zelden in het spel geweest. De god der Joden heeft het ras nu eenmaal (Lev. 20 : 26) afgezonderd van de andere volken, die eigenlij k niet eens bestaan uit menschen; de echte Jood is ervan doordrongen, dat alleen de Joden menschen hebben te heeten.

"Gij wordt," aldus de Thalmoed met het oog op Hez. 31 : 34, .,menschen genoemd; de andere volken hee'ten geen menschen maar vee.") "De ziel der anderen," zoo leest men elders, "is afkomstig van den onreinen geest, en daarom heeten zij varkens." Eigenlijk mag dan ook een 'mensch' met ons geene gemeenschap houden. En heeft zich het internationale Jodendom, de Alliance Israélite Universelle, die het Groot Oosten van Parijs beheerschte, vooraan, met ons varkens niettemin bemoeid, dan is dat gebeurd tot vrijmaking des Jodendoms, dat is tot verwerving der aan de Joodsche geslepenheid toekomende wereldheerschappij; middel daartoe was allereerst der Joden internationale geldmacht, die best te vereenigen is met een communistisch drijven naar onzen kant, met het maatschappelijk en staatkundig drijven naar opheffing van den eigendom der gojim. Daarbij was er geen gemoedsbezwaar tegen stelselmatige prikkeling en aanvuring van het lagere in ons allen, noch ook tegen eene onridderlijke en niets ontziende, nijdig radicale critiek, waarbij heftig eenzijdig en zonder gevoel voor 'onze' maatschappelijke samenleving al datgene bestreden werd, of nog wordt, wat de gemeenschap der gojim in de voegen moest houden, d0ch maatschappelijk en staatkundig niet was te bestendigen zonder terughoudende en zelfs verbloemende rede bij den gemeenen man. Joden hebben hunne deugden, en ik wil hier niet geacht worden te spreken als der Joden vijand; ook ben ik overtuigd dat vele, vele, Joden ten onzent niet zonder schrik het hier gesprokene zullen vernemen, geheel onschuldig als zij zich voelen aan allen boozen toeleg tegen ons en onze gelij ken. In ons midden namelij k wonen duizenden van fatsoenlijke Joden, die zich betrekkelij k gesproken wat ons betreft niets hebben te verwijten, eene élite, die zich voor eigen deel en in eigen persoon niets behoeft aan te trekken van het meeste, dat hier is gezegd. Maar al waren de Joden tezamen ieder voor zich edelsteenen, kol Jisraël chaberim ; ze blijven vreemdheden in óns onjoodsch organisme, onverteerbaarheden en onverwerkbaarheden, die in het Europeesche samenlevingsgestel ziekelijkheid van gevoel en onwelzijn veroorzaken, tot verettering toe. Van onzen huize, van onze gemeenschap zijn zij nu eenmaal niet, al doen zij daarin mede; reeds in het oude Alexandrië der Ptolemeeën is aan de Joden van regeeringswege een bijzonder kwartier vergund, opdat zij daar, met vreemden minder vermengd, deste beter naar eigen wet zouden kunnen leven, en allereerst om niet met ons te eten, zijn zij nog altoos verplicht zich van ons afgescheiden te houden. De anderhalf millioen Joden van het Nieuw-York onzer dagen worden door de Yankees naast hen of om hen heen niet zonder voorbehoud als Amerikanen gevoeld; veeleer kennen de Amerikanen

onzer dagen in eigen boezem nu het Antisemitisme, nadat zij van zoo iets vroeger zelfs niet hadden gedroomd. Zoo blijven de Joden ook onder ons betrekkelijk ongelijksoortigen en vreemden, die als oostersche naturen zonder humor of zin voor het harmonische, of reeds door hunne manieren, door hunne drukheid, onbescheidenheid en opzichtigheden, voor ons anderen van zelf hunne hinderlijke eigenschappen hebben, en met hunne gave van democratische opruiing de gemoedelijkheid der Europeesche samenleving niet vermeerderen. Als geheel genomen is het van nature verkeerd internationale Jodendom eene geduchte macht gebleken tot ontwrichtende, ontbindende en ontredderende revolutioneering; te midden der anderen, in wier instellingen hij overal en altijd het vreemde ziet en bestrijdt, is de Jood wel verstandig vitter en afbreker, maar geen gemoedelijk en heil brengend opbouwer. Hij is geboren splijtzwam, spelbreker en vredeverstoorder, omwentelaar en anarchist – voor de anderen, en vermag of bedoelt in het gedeeorganizeerde en te gronde gerichte Rusland van zijn kahal geen uitgangspunt te maken tot werkelijk harmonische verbetering der onjoodsche toestanden aldaar; allereerst aan het arme Rusland heeft het Russisch eigendom vernielende, doch daarbij eigen belang betrachtende, Jodendom der quasi-communistische sowjets als heerschende macht niets anders gebracht dan ongeluk en gebrek, ontreddering en ellende.

Bolland, G.J.P.J. (1921). *De teekenen des tijds*. Leiden: Adriani, 20-29.